

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenedz.

Nr. 3.

Den 1ste November 1890.

40de Aargang.

Evangeliets Gjengivelse.

(Af George Tensdale.)

I Maret 1820 boede i Manchester, Ontario (nu Wayne) County i Staten New York, en ung Mand ved Navn Joseph Smith, som modtog et mærkværdigt Syn. Der havde været et religiøst Opvækkelsesmøde i Nærheden af hans Hjem, hvilket gav ham Anledning til megen Estertanke. Han ønskede at vide hvilket af de religiøse Samsfund han skulde forene sig med, efterdi Baptister, Methodister og Presbyterianer alle havde overværet Mødet, og da dette var forbi, paastod enhver af Præsterne at have vundet Tilhængere til deres Troesbekjendelse, hvilket forårsagede megen Forvirring og bittere Følelser. En Dag, da Joseph ransagede den hellige Skrift, læste han følgende i Jakobs Epistel første Kapitel og femte Vers: „Derjom Nogen af Eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gierne, og bebrejder ikke, saa skal den gives ham.“ Disse opmuntrende Ord havde stor Indflydelse paa ham. Vi vil citere hans egne Ord: „Aldrig gjorde noget Skrift-

sprog stærkere Indtryk paa et Mennekses Hjerter, end dette dengang gjorde paa mit. Det syntes at trænge ind med stor Kraft i ethvert af mit Hjertes Følelser. Jeg overvejede det atter og atter, vidende forvist, at derjom Nogen trængte til Visdom fra Gud, var det mig.“ Principet Tro virkede nu paa Josephs Sind, og tilsidst besluttede han at bede til Gud om at faa vide, hvilken af Sekterne var den rette.

Det var en dejlig klar Morgen, tidlig om Foraaret 1820, da han begav sig til et ensomt Sted, bøjede sig paa sine Knæ og begyndte at opsende sit Hjertes Ønsker til Alfaderens Trone. Han havde neppe gjort dette, førend han blev overvældet af en usynlig Magt, der syntes at binde hans Tunge, saa at han ikke kunde tale. Denne Magt havde saadan Indflydelse, at det forekom ham, for et Øjeblik, som om han skulde pludselig tilintetgøres. Han var lige ved at give op, men øvede dog alle sine Kræfter og paakaldte Gud i sit Hjerter, at udfrie

ham, og idet han var nærved at synke i Fortvivlelse, opdagede han en Høstøtte lige over sit Hoved, hvilken overgik Solens Glans. Da Lyset hvilede paa ham, blev han befriet af Fjendens usynlige Magt og saa to Personer, hvis Skjønhed og Herlighed overgaar al Beskrivelse, staaende over sig i Lufsten; en af dem talte til ham, kaldte ham ved Navn og sagde, idet han pegede paa den Anden: „Denne er min elskelige Søn, hør ham.“ Joseph spurgte disse Personer, hvilken af Sekterne der var den rette, og hvilken han skulde søge sig til. Svaret lød, at han ikke skulde forene sig med nogen af dem, thi de vare alle forkerte; og den Person, som tiltalte ham, sagde: „de drage nær til mig med Læberne, men deres Hjerter ere langt fra mig. De lære saadanne Bud som ere Menneſtebud og have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft.“

Nogle Dage efter var han hændelsesvis i Selskab med en af Methodisternes Prædikanter, hvilket gav ham Anledning til at fortælle ham om Synet, som han havde haft. Prædikanten blev meget vred, og fortalte Joseph, at det hele var fra Djævelen, at der ikke skete noget Saadant som Synet og Aabenbaringer i disse Dage, at alt Saadant havde ophørt med Apostlene. Joseph mærkede straks, at hans Beretning om Synet foraarjagede Fordom mod ham iblandt de Religiøse, og gav Anledning til megen Forfølgelse; thi Alle vare enige om at forfølge ham. Saaledes begyndte Forfølgelserne imod de Sidste-Dages Hellige, idet disse Mænd, som lærte Menneſtebud, begyndte at beløve og falskelig beſtylde Joseph, fordi han sandfærdig omtalte at have seet et Syn, og han vidste det. Han havde tillige fundet Jakobs Vidnesbyrd at være sandt, nemlig: „Derjom Nogen af Eder fattes Viſdom, han bede

af Gud, som giver Alle gjerne, og bebrejder ikke, saa skal den gives ham.“ Dette burde fæste vor Opmærksomhed, thi enhver af os fattes Viſdom, og vi ville gjøre vel i at bede til Gud, saa at vi maatte blive lærte af ham, og ikke blive mislede af falske Lærere, men have Sandhedens Aand til at vejlede os ind i al Sandhed.

Omtrent tre Aar efter at Joseph havde seet dette mærkværdige Syn, modtog han Besøg af et himmelsk Sendebud. Denne Person underrettede ham om, at han var et Sendebud, sendt fra Gud, og at hans Navn var Moroni, en Herrens Profet, der i Fortiden havde boet paa det vestlige Kontinent. Hans Klæder bestod af en lys Kjortel, hvis Hvidhed overgik alt Jordisk; hans Person var langt herligere end man kan beskrive, og hans Aarsyn i Sandhed som Lynet. Han fortalte Joseph, at Gud havde en Gjerning for ham at udrette, og at hans Navn skulde blive kjendt for Godt og Ondt iblandt alle Nationer. Engelen, Moroni, fortalte ham, at der var en Bog henlagt, hvilken var skreven paa Guldplader, som gav Beretning om de forrige Beboere af det amerikanske Kontinent, og hvorfra de nedstammede, endvidere, at den indeholdt det evige Evangeliums Fylde, som det blev givet af Frelseren til de gamle Indbyggere — de amerikanske Indianeres Fædre — eller som Kristus benævner dem, de „andre Aar.“ Han siger: „Og jeg har andre Aar, som ikke er af denne Sti, dem bør det mig og at føre did, og de skulle høre min Røst.“ Moroni citerede flere af det gamle Testaments Profetier, som vare nærved at blive opfyldte, angaaende de Ugudeliges Udelæggelse og Kristi anden Tilkommelse, og fortalte Joseph, at mange Straffedomme skulde komme over Jorden i denne Slægt, og foraarjage

Ødelæggelse ved Hunger, Sværd og Pestilente.

Moroni underrettede tillige Joseph om, at der var tvende Stene gjemte tilligemed Pladerne, indfattede i Solv-buer, (hvilke Stene, fæstede til en Bryst-plade, udgjorde hvad der kaldes Urin og Thummin), og at de, der besadde og brugte disse Stene i Fortiden, kaldtes Seere, og at Gud havde beredt dem til Bogens Overføttelse. Joseph fulgte nøje den Undervisning han modtog af Sendebudet, og overfattede sluttelig Pladerne ved Guds Gave og Kraft.

Tre Mænd blev udvalgt til at være særdeles Vidner, til hvilke Engelen viste Pladerne. Deres Vidnesbyrd lyder saaledes:

„Det være herved bitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk monne komme, at vi formedelst Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Naade have seet de Tavler, som indeholde disse Optegnelser om Nephis Folk og ligeledes om Lamaniterne, deres Brødre, og ligeledes om Jareds Folk, som kom fra Taarnet, om hvilke der er talt; og vi vide ogsaa, at de ere blevne overfattede ved Guds Gave og Kraft, thi hans Røst har kundgjort os det, og derfor vide vi med Visshed, at dette Værk er sandt. Endvidere bevidne vi at have seet de Indgravninger, som findes paa Tavlerne, og at de ere blevne os viste ved Guds Kraft og ikke Menneffers. Og se, vi erklære med al Troværdighed, at en Guds Engel kom ned fra Himmelen, og han bragte Tavlerne og lagde dem for vore Øjne, saa at vi saa og skuede dem samt Indgravningerne derpaa, og vi vide, at det er ved Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Naade, at vi saa dem og kunne bevidne, at disse Ting ere sandfærdige, og det er vidunderligt

for vore Øjne; desuagtet bød Herrens Røst os, at være Vidnesbyrd derom, hvorfor vi, for at være lydige imod Gud, vidne om disse Ting. Og vi vide, at dersom vi ere trofaste i Kristo, ville vi kunne holde vore Klæder rene for alle Menneffers Blod, og vi ville findes ubesmittede for Kristi Domstol og bo hos ham evindeligen i Himmelen. Og Være være Faderen, Sønnen og den Helligaand, hvilke ere en Gud. Amen.

Oliver Cowderh, David Whitmer,
Martin Harris.“

Denne Beretning er kaldet „Mormons Bog.“ Mormon, Moronis Fader, gjorde et Uddrag af Fortidens Optegnelser, hvilke vi nu have i Mormons Bog. Det er fra denne Profets Navn, at Verden har givet det Folk, som tro paa denne Bog, Navnet „Mormoner,“ og Evangeliet som de forkynder „Mormonismen.“ Mange falske Beskyldninger ere blevne gjorte imod de Hellige, men det gjør Intet til Sagen hvad de Vantro sige, eller hvor meget dette Folk bliver urigtig fremstillet af uretfærdige Mænd, Faktummet er: Mormon skrev en kortfattet Beretning om sit Folks Historie paa Guldpladerne, og Joseph Smith, det nittende Aarhundredes Profet, overfattede den ved Guds Gave og Kraft, og den eksisterer i Dag, tilgængelig for Enhver, og bærer sine egne sandfærdige Beviser. Profetierne omtalte i denne Bog opfyldes i vore Dage, hvilket er et endnu stærkere Bevis for dens Sandfærdighed. Aldrig har Nogen læst denne Bog med et ærligt og oprigtigt Hjerter, uden at være blevet overbevist om dens guddommelige Oprindelse.

Smedens Joseph Smith overfattede Mormons Bog, benyttede han en ung Mand ved Navn Oliver Cowderh til at skrive for sig. De kom til den Del,

hvor der siges, at Herren, Jesus Kristus, besøgte Folket og oprettede sin Kirke paa det amerikanske Kontinent. Naar de læste om Daabens Naade og Hensigt, saaledes som Frelseren lærte, da opstod et Dnske hos dem, at blive døbt, men de vidste ikke hvorledes de skulde erholde denne Daab. De gik ud i en Skov for at bede, og adspurgte Herren angaaende Daab til Syndernes Forladelse, hvilken var omtalt i Overjættelsen. Medens de bade og paakaldte Herren, nedsteg et Sendebud fra Himlen i en klar Sky, som lagde sine Hænder paa deres Hoveder og ordinerede dem til det Aronske Præstedømme, sigende: „Paa Eder, mine Medtjenere, besegler jeg det Aronske Præstedømme i Messias Navn, hvilket Præstedømme holder Nøglerne til Engles Betjening og til Omvendelsens Evangelium, samt til Daab i Vand til Syndsforladelse; og dette skal aldrig mere blive borttaget fra Jorden, indtil Levi Søner atter frembære Offer for Herren i Retfærdighed.“ Han sagde dem ogsaa, at dette Præstedømme havde ikke Fuldmagt til at lægge Hænder paa for den Helligaands Gave, men at denne Autoritet skulde senere blive givet dem. Dette Sendebud eller denne Engel, som saaledes besøgte dem, sagde, at hans Navn var Johannes, den Samme, som i det nye Testamente kaldes Johannes den Døber, og at han handlede under Bestyrelse af Peter, Jakob og Johannes — Fortidens Apostle — hvilke holdt Nøglerne til det mekkjediske Præstedømme. Joseph beretter, at det samme Sendebud „befalede os at gaa og blive døbt, og sagde, at jeg skulde døbe Oliver Cowdery, derefter skulde han døbe mig.“ I Overensstemmelse med denne Befaling, døbt de hinanden, saaledes som Engelen foreskrev dem. Saa snart de vare døbt, faldt den Hel-

ligaand paa dem, og de profeterede; thi de vare fyldte med den Helligaand og frydede sig i deres Frelse.

Som Sendebudet havde lovet, blev det mekkjediske Præstedømme og Apostelskabet giengivet under Administration af Peter, Jakob og Johannes, og derefter begyndte Forhøvelsen af „Riget's Evangelium.“ Senere blev Kristi Kirke organiseret ved guddommelig Aabenbaring med Apostler, Profeter og Lærere, efterfulgt af de samme Gaver, Kræfter og Betsignelser som karakteriserede Kirken i Fortiden. Men den har i sin Eksistens gennemgaaet de mest grufulde Forfølgelser. Følelseshøbe, ledede af religiøse Prædikanter af forskjellige Troesafsnit, have adskillige Gange begaaet Voldsgjerninger imod den Højestes Hellige, hvilket bevidner at „de ere alle vildfarende,“ thi intet Guds Barn, eller Medlem af Kristi Kirke, kunde nogeninde have en Forfølgelsesaa. — „Af deres Frugter skulle I kjende dem.“ Ved falske Beskyldninger var Profeten Joseph indkaldt til over 40 Forhør, men i alle disse var han hæderlig frikjendt; indtil Pøbelens sluttelig jagde: „Om Loven ikke kan naa ham, Rugler og Krudt skal,“ og Joseph tilligemed hans Broder Hyrum, Kirkens Patriark, bleve myrdede, og saaledes begjælede Vidnesbyrdet med deres Blod. Den eneste Grund til deres Martyrdom var, at de vare trofaste til den Gjerning, som var dem anbetret af deres himmelske Fader. De Ugudelige, i deres Had til de retfærdige Principer som Joseph forkyndte, vare i Besiddelse af den samme Aand, som de Mænd vare, der korsfæstede Verdens Frelser og Forløser; de udgød uskyldigt Blod, og paadrog sig evig Fordømmelse, thi ifølge den hellige Skrift, er der ingen Tilgivelse for dem, der udgøde uskyldigt Blod. „Over, som hader sin Bro-

der, er en Manddraber; og I vide, at ingen Manddraber har det evige Liv blivende i sig." (1 Joh. 3,15).

Uagtet Verden har gjort alt muligt for at hindre Guds Riges Oprettelse paa Jorden, har den Almægtige opholdt og beskyttet sine Børn, der ere samlede i Klippebjergenes Dale fra Jordens forskjellige Nationer — ifølge Forudsigelser af Profeterne Esaias og Micha: „Og det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være grundfæstet ovenpaa Bjergene og ophøjet over Højene; og alle Hedninger skulle strømme til det. Og mange Folkeslag skulle komme og sige: kommer og lad os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os sine Veje, at vi maa vandre paa hans Stier; thi fra Zion skal udgaa Lov, og Herrens Ord fra Jerusalem." (Esaias 2, 2, 3; Micha 4, 1, 2.).

Disse Profetier gaa nu i bogstavelig Opfyldelse, og Herrens Ord til de Hellige er: „Gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager“, for efterhaanden, som Herrens Land trækkes tilbage fra Menneskene, vil de vende sig til Afgudsdyrkelse og Ugudelighed. Det er forudsagt, at Gud desformodt vil udgøde sin Vredes Skaaler over de Nationer, som elske Mørket mere end Lyset, men at Alle og Enhver, som elske Gud og Retfærdighedens Principer, komme til ham, thi han drager dem til sin Hjord og giver dem Dine at se, Dren at høre og et forstandigt Hjerte, og de ere saaledes gjenløste fra Mørke, Præsteligt og Synd, samt kan se Sandheden saaledes som den er, og se den religiøse Verdens Bildfarelser. De Sidste-Dages Hellige i Klippebjergenes Dale trives og er i stadig Tiltagende; de lære retfærdige Principer, og til-

hyde Folket Sandheden; de have Myn-dighed til at prædike det evige Evan-gelium, og Rettighed til at forrette i alle dets Ordinancer.

Gud, vor evige Fader — Fader til alle Menneskers Aander — fordrer at vi skulle tro paa hans enbaarne Søn, Jesus Kristus, der er Ophav til vor Saliggjørelse, og er tillige det eneste Navn givet under Himmelen, ved hvilket Frelse kan erholdes. Vi maa tro paa Gud, tro at han lever, og at han belønner Enhver, som slittigt søger ham. Derefter maa vi vende os til ham i Bøn, og bede ham i Jesu Navn, om saadanne Ting som vi ere i Behov af, og om vi gjøre dette i „Tro, Intet tvivlende“, da ville vore Begjæringer blive besvarede. Dernæst skulle vi omvende os fra alt Ondt, og lære at gjøre Godt; være villige og lydige, tilfidelægge Ondskab og Ewig, og dyrke den Gud, „som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Rik-der“. Derefter skulle vi blive døbt med Røddyppeles Daab for vore Syn-deres Forladelse, saaledes som Skriften lærer: „Men Peter sagde til dem: omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syn-derens Forladelse“ (Ap. Gj. 2,38); at vi maa blive beredte for Modtagelsen af den Helligaands Gave ved Hænders Paalæggelse af dem, som have Myn-dighed; „da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand“ (Ap. Gj. 8,17); „Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Helligaand over dem, og de talede med fremmede Tungemaal og profeterede“ (Ap. Gj. 19,6); „Og Væren om Daab og Haandspaalæggelse, og de Dødes Op-standelse, og den evige Dom“ (Hebr. 6,2); hvilke Principer vare lærte af Guds Tjenere før Frasaldet. Vi skulle derefter vandre i et nyt og helligt Lev-

net; thi Ingen kan assistere i dette Sidste-Dages Værk, uden at være ydmyg, fuld af Kjærlighed, i Besiddelse af Tro, Haab og Barmhertighed, og maadeholden i alle Ting, som er ham anbetroet.

Jesús Kristus gav sine Disciple paa det amerikanske Kontinent følgende Instruktioener: „Sandelig siger jeg Eder, at hvo, som omvender sig fra sine Synder, formedelst Eders Ord, og ønsker at vorde døbt i mit Navn, dem skulle I døbe paa denne Maade: Se, I skulle gaa ned og staa i Vandet, og i mit Navn skulle I døbe dem. Og nu se, disse ere de Ord, som I skulle sige, efter at have kaldet dem ved Navn: Med Fuldmagt fra Jesum Kristum døber jeg Dig i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn. Amen. Og da skulle I nedsænke dem under Vandet og bringe dem op igjen ud af Vandet. Og paa denne Maade skulle I døbe i mit Navn; thi se, sandelig siger jeg Eder, at Faderen og Sønnen og den Helligaand ere Et; jeg er i Faderen og Faderen er i mig, og Faderen og jeg ere Et . . . Se, sandelig, sandelig, siger jeg Eder, jeg vil kundgjøre Eder min Lærdom. Og dette er min Lærdom, og det er den Lærdom min Fader har givet mig og jeg vidner om Faderen, og Faderen vidner om mig, og den Helligaand vidner om Faderen og mig, og jeg vidner, at Faderen befaler alle Mennecker overalt at omvende sig og tro paa mig; og hvo, som tror paa mig og bliver døbt, han skal blive salig; og disse ere de, som skulle arve Guds Rige. Og hvo, som ikke tror paa mig og ikke bliver døbt, skal fordommes. Sandelig, sandelig siger jeg Eder, at dette er min Lærdom; og jeg vidner om den fra Faderen, og hvo, som tror paa mig, tror ogsaa paa Faderen, og for ham vil Faderen vidne

om mig; thi han vil besøge ham med Lid og med den Helligaand; og saaledes vil Faderen vidne om mig, og den Helligaand vil vidne for ham om Faderen og mig; thi Faderen og jeg og den Helligaand ere Et. Og atter siger jeg Eder: I maa omvende Eder og blive som et lidet Barn samt vorde døbt i mit Navn, ellers kunne I ingenlunde annamme disse Ting. Og atter siger jeg Eder: I maa omvende Eder og vorde døbt i mit Navn samt blive som et lidet Barn, ellers kunne I ingenlunde arve Guds Rige.“ (Mormons Bog, 3 Nephis Bog 11, 23—27 og 31—38.) Disse ere de evige Betingelser, som lede til Salighed i Guds Rige, og Enhver som ønsker at erholde evigt Liv, maa adlyde samme.

Nogen vil maaske spørge: Hvorfor maa alle Mennecker omvende sig og blive døbt? Vi ville bevare dette Spørgsmaal ved at citere Mose Skrivelse, saaledes som den blev aabenbaret til Profeten Joseph i December 1830: „Og vor Fader Adam taledes til Herren sigende: Hvad er Aarsagen til at Menneckerne maa omvende sig og blive døbt i Vand? Herren svarede og sagde til Adam: Se, jeg har tilgivet din Overtrædelse i Edens Have. Heraf blev det Ordsprog almindeligt iblandt Folket, at Guds Søn havde forsonet for den første Overtrædelse. Forældrenes Synd kan ikke overfores paa Børnens Hoveder, thi de ere forløste førend denne Verdens Grundvold blev lagt. Og Herren talte til Adam, sigende: Efterdi dine Børn ere undfangne i Synd, saa ogsaa, naar de vokse op, vil Synd undfanges i deres Hjertex, de vil smage det Bittre, og derved forstaa at vurdere det Gode. Og det er givet dem at kjende Godt fra Ondt, og derfor ere de selv ansvarlige. Jeg har givet Eder en anden Lov og Befaling, og lær den

til Eders Børn, at alle Mennesker maa omvende sig, ellers kan de umuligt arve Guds Rige, thi intet Urent kan bo der eller dvæle i Faderens Nærvarelse. Derfor giver jeg Eder denne Befaling, at I maa undervise Eders Børn om disse Ting, sigende: At formedelst Overtrædelse kom Faldet, hvilket bragte Døden, og efterdi I ere fødte til Verden ved Vand og Blod og Aanden, hvilken jeg skabte, og saaledes blev af Støv en levende Sjæl, saa maa I ogsaa blive fødte paant af Vand og Aand for at indkomme i Guds Rige, og blive rensede ved min Enbaarnes Blod, paa det at I maa blive helliget fra al Synd og have Glæde i det evige Livs Ord i denne og den tilkommende Verden, ja, en uforfrænkkelig Herlighed; thi, ved Vandet holde I Befalingerne, ved Aanden ere I retfærdiggjorte, og ved Blodet blive I helligede."

Marfagen hvorfor, at Eldsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ere her fra Zion, er for at forkynde disse glade Tidender, at Dns er kommet til Verden og at Kundskab om Gud er atter gjengivet til Jorden. Vi bære Alle det Vidnesbyrd, at Engelen, som Johannes, imedens han var paa Den Patmos, saa „stjve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som jagde med høj Røst: frygt Gud, og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder“ (Aabenb. 14, 6, 7.), er kommet, og at „Riget's Evangelium“ bliver prædiket, som forudsjagt af Frelseren. — „Dg dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganste Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme.“ (Matth. 24, 14). Vi

paakalde alle Mennesker at tro paa Gud, omvende sig fra deres Synder og blive døbte; og love, at om de vil hdmynge sig i Lighed med et lille Barn, som Frelseren har jagt, skal de erholde den Helligaand, og vide, at disse Ting ere sande. Kristus jagde: „min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Derjom Noget vil gjøre hans Vilje, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv.“ (Joh. 7, 16. 17.)

Vi ere Folkets Benner, og Jesu Kristi Tjenere, og derfor sige vi til vore Medmennesker: forlig Eder med Gud, adlyd Evangeliet og bliv frelst fra Død, Helvede og Grav; thi der er blot „en Herre, en Tro, en Daab, en Gud og Alles Fader.“ (Eph. 4, 5.) Det evige Evangelium er gjengivet til Jorden, og med al Kjærlighed og Venlighed tilbyde vi det til alle Mennesker.

Det er en ligefrem Kjendsgjerning, at dette Sidste-Dages Værk, almindelig benævnt „Mormonismen“, er Gud, den Almægtiges vidunderlige Værk bestrevet af Profeten Esaias i hans 29de Kap. 13de og 14de Vers: „Thi Herren sagde: efterdi dette Folk holder sig nær til mig, og de ære mig med deres Mund, med deres Læber, men deres Hjerte er langt fra mig, og deres Frygt for mig er Menneskenes Bud, som de have lært: se, derfor vil jeg blive ved at handle underligen med dette Folk, underligt, ja, vidunderligt; thi deres Wijes Visdom skal forgaa, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig.“ Det er Guds Indsamling af hans Israels, forudsjagt af alle hans hellige Profeter. Mormons Bog er „Ephraims Træ“, og Profeten Moroni har erklæret: „Dg naar I modtage disse Ting (d. e. de Ting, som ere nedskrevne i Mormons Bog), formaner jeg Eder til at spørge Gud, den evige

Fader, i Kristi Navn, om disse Ting ikke ere sande; og dersom I bede af et oprigtigt Hjerte og med sandt Begjær, samt med Tro paa Kristus, vil han aabenbare Sandheden deraf for Eder formedelst den Helligaands Kraft; og formedelst den Helligaands Kraft kunne I kjende Sandheden i alle Ting." (Moroni 10, 4. 5.)

Rigets Evangelium prædikes af de foragtede Sidste-Dages Hellige eller „Mormonerne“ til et Vidnesbyrd for alle Folk, og det er ikke mere end

rimeligt, at de skulle møde Modgang allevegne, fordi de repræsenterer den eneste Vej til Frelse — den snevre Port og den trange Vej, der leder til evigt Liv. Vi anmode alle Mennesker at bede til Gud, om at faa vide Sandheden af disse Ting. Vi bære Vidnesbyrd om, at Joseph var en sand Guds Profet; og den Tid vil komme, da hele Verden vil erkjende, at de Sidste-Dages Hellige er Herrens Gjensløste, og Repræsentanter af Kristi sande Kirke.

Den 1ste November 1890.

Kundskab er Magt.

„Brødre! vorder ikke Børn i Forstand, men værer Børn i Ondskab, i Forstand derimod værer fuldboksne.“

Det burde være ethvert Menneskes Ønske, at uddanne og forvandle sin Aand, men særlig burde dette være Tilfældet med de Sidste-Dages Hellige, thi vi leve i en Tidsalder, der er rig paa store Begivenheder — en Tid, som Fortidens Profeter betragtede med Glæde, naar deres Lands Syner oplødes for dem, og de med dyb Beundring saa de store Tildragelser, som skulde finde Sted i de sidste Dage, da Israël skulde blive „Hovedet og ikke Halen.“

For at opnaa nogen Grad af Fuldkommenhed vil det tage Hæfter af Aar til at uddanne vor Aand, om vi endog anvende Tiden med den største Flid og Udholdenhed. At ene og alene læse Bøger og Skrifter vil ikke være til stor Gavn for os. Vi kunne læse udmærkede Afhandlinger, fortræffelige Taler, vise Raad og meget interessante Værdomme, men om vi ikke overveje dem og bestræbe at praktisk udføre hvad som er os theoretisk givet, vil vor Læsning være af liden Nytte.

Ethvert Menneskes Formaal er, at erhverve sig Visdom, og at den Almægtige finder Behag i dem, som tragte efter Visdom, er indlysende af Beretningen om Salomon. for hvem Herren aabenbarede sig i Gibeon, og sagde: „Begjær hvad jeg skal give Dig.“ Salomon erkjendte, efter at have bevidnet Guds Godhed mod hans Fader David, sin egen Ufuldkommenhed til at regjere et saa stort Folk som Israël, og sagde: „Giv din Tjener et forstandigt Hjerte til at dømme dit Folk, og med Forstand at fjelne imellem Godt og Ondt; thi hvo kan dømme dette dit mægtige Folk.“ Efter at have prisjet ham for hans

gode Vaig, jagde Herren til ham: „Se, jeg haver givet dig Hjerte, at der ikke haver været Nogen som du før dig, ej heller Nogen som du skal opstaa efter dig.“ Apostelen Jakob siger: „derjom Nogen fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebrejder ikke saa skal den gives ham.“ Heraf bevijes tydeligt, at Herren finder Glæde i at tildele dem Visdom, som søge den; og det skulde i Sandhed være Enhvers Bestræbelse at erholde den.

Man hører ofte det Spørgsmaal: „Hvorledes kunne vi i Betragtning af vore Omstændigheder saa Visdom, udvikles og gjøre saadanne Fremstridt, at vi kunne blive stikede til at dvæle med fuldkomne Mænds Aander?“ Nogle saa Ord om hvorledes man kan uddanne sin Aand, vilde maaste være gavnlige.

Salomon siger, at „der er Tid til enhver Ting“, og vi finde Bekræftelse af dette i vort daglige Liv. Vor Opmærksomhed kan være optagen af Forretninger, men om vi have Vilje, kunne vi altid finde en Stund, som vi kunne ofre til vor Aands Udvikling og Forædling. Haandværkeren som arbejder ti à tolv Timer om Dagen, Landmanden som arbejder fra Solens Opgang til dens Nedgang — Alle kunne have en liden Tid, derjom de ønske det. Nogle af Verdens mest lærde Mænd have ofte maattet arbejde tidligt og sildigt i en meget underordnet Stilling, og der lagt en Grundvold hvorpaa de senere have bygget og sjunget sig op til en fremragende Plads i Samsundet. Der udfordres ikke blot Vilje, men ogsaa Flid og Udholdenhed. Vi ere ansvarlige for hvorledes vi vandre i denne jordiske Sfare, og tillige for Anvendelsen af vor Tid.

Herren siger til Profeten Joseph i en Aabenbaring givet i August 1831: „Du skal ikke bortodsle din Tid, ej heller skal du begrave dit Talent, saa det ikke skal kjendes.“ Mange ville vistnok ved at betragte deres henrundne Liv opdage, at en ikke ringe Del af deres Tid har været bortodslet til ingen Nytte. Saadant burde ikke finde Sted blandt de Sidste-Dages Hellige. Alle burde bestræbe sig for at anvende sin Tid og efterkomme følgende Befaling: „Søger med Flid, og lærer hverandre Visdoms Ord, ja, ud søger Visdoms Ord af de bedste Bøger, søger Værdom ved Læsning og Tro.“ Dette er en Pligt som paahviler os. Vi burde søge til at ofre nogle Djeblikke hver Dag til Læsning af „de bedste Bøger, som ere inden for vor Omraade, og særlig burde vi gjøre os bekendte med Kirkens Bøger og Skrifter, og tilegne os „Visdoms Ord“, saa at vi til enhver Tid kunne være rede til at opljse vore Medmennesker og give „Regnskab om det Haab“ som vi bære i vort Indre.

Vi ere Alle velsignede med den Sjæleevne at kunne tænke, og ved Eftertanke ville vi kunne forvijsje os om, at denne Evne kan betydelig udvikles. Man kan intet foretage sig uden det sætter Tankeevnerne i større eller mindre Virksomhed, ligemeget hvad en Persons Beskæftigelse maatte være — om det er, Landmanden, Haandværkeren, Kjøbmanden eller den Værde. Vi ere takskyldige til enkelte Mænd, som have forstaaet at anvende deres Tankeevner, for den store Hurtighed, hvormed vi kan rejse fra Stad til Stad og fra Land til Land, og for de vigtige Opdagelser i videnskabelig Henseende, samt for de forskjellige Opfindelser, som hidrage saa meget til vor Bequemmelighed, Det er ganske vist at Tanken kan beherskes og koncentreret i det som vi ønske at uddanne os i. Saaledes er det nødvendigt, naar vi ønske at erhverve os Kundskab ved Læsning, at fæste vore Tanker udelukkende paa det Emne som omhandles. Sproget er Midlet

hvorede vi udtrykte vore Tanker, og vi ville finde som en almindelig Regel, at jo større dets Simpelt og Sættelighed er, desto større er dets Kraft. Sandheden er kraftig i sig selv, og behøver ikke megen Forstjønneelse. Det er Sandheden vi udtale, og ikke Sproget, som gjør vore Tanker værdifulde. Desuagtet er Sproget af stor Vigtighed, og vi burde gjøre os saa meget som muligt bekendte med det, for at kunne iflæde vore Tanker et passende Sprog.

Da Jesus Kristus omtalte den Helligaands Mission, sagde han: „Men Talsmanden, den Helligaand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting, og paamine Eder om alle Ting, som jeg haver sagt Eder.“ Apostlernes Sind vare fyldte med Sandhed, som de havde erholdt ved Frelserens mundtlige Belærelse, og en Del af Talsmandens Mission var at bringe til deres Erindring de Principer, Raad og Værdomme, som deres Herre og Mester havde meddeelt dem. „Gudsfrugt er en Begyndelse til Visdom, og Kundskaben om det Hellige er Forstand,“ og vi kunne med Sikkerhed love dem, som i Bøn og Baaalsbelse vil søge den Helligaands Bistand og tillige have fast besluttet at uddanne og forædle sin Aand, at Visdom vil blive dem givet, og at de ville blive rigeligen belønnede for deres Nøje, ligemeget hvorledes deres nærværende Omstændigheder end maatte være.“ „Derfor værer ikke uforstandige, men som de, der skønne hvad Herrens Vilje er.“

Korrespondance.

Norfolk, den 3die Oktober 1890.

Præsident E. H. Anderson.

Kjære Broder!

Vi vil herved meddele Dem, hvorledes vor Rejse har gaaet indtil det Nærværende.

Efter at have forladt Queenstown havde vi for nogle Dage ganske stærk Søgang, hvilket forarsagede ikke saa lidt Søsyge blandt de Hellige. Paa Grund af en mindre Støde ved Maskinen maatte Skibet ligge stille i flere Timer. Med disse to Undtagelser har Rejsen været særdeles behagelig, og en god Aand har gjort sig gjældende saavel blandt Missionærerne som de Hellige. Den 1ste ds. ankom vi til New-York og inden vi vare komne ind i Dokken kom en af Regjeringens Embedsmænd ombord. Han fik alle ugifte Kvinder, som tilhørte vort Selskab, samlede paa

et Sted, og tog derefter en for en i Forhør for at udfinde hvad Hensigten var med deres Rejse til Utah. Vi maatte forblive ombord Natten over, og den næste Morgen fortes vi til „Castle Garden.“ Ingen andre af Missionærerne end J. Jensen (Selskabets Leder) fik Tilladelse til at følge med Emigranterne. Her bleve adskillige Spørgsmaal givne; men alle bleve besvarede tilfredsstillende. Vi vil ikke undlade at bemærke at Toldbetjentene vare meget venlige og imødekommende.

Vi forlod New-York i Gaar og Rejsen hertil gik udmærket. Vi befinder os nu paa Toget som vil afgaa om nogle faa Minutter. Taknemlige til Herren for hans Beskyttelse hidindtil, fortsætte vi nu Rejsen mod det fjerne Vest med den Fortrøstning at han fremdeles vil beskytte os og ledsage os til vore Bestemmelsessteder.

Med venlig Hilsen til Alle i Nr. 14
forblive vi

Ederes Brødre i Evangeliet

J. Jensen,
L. C. Johnson,
E. Hogan.

J. Forslund,
Selstabs Skrivar.

New-York, den 12. Oktober 1890.

Præsident E. H. Anderson.

Kjære Brøder!

Det er en sand Fornøjelse at kunne underrette Dem om, at vi ere lykkelig og vel ankomne hertil efter en særdeles hurtig og behagelig Rejse. Vi afrejste fra Queenstown den 5te, Kl. 1 Eftermiddag, omtrent samtidig med „The City of Rome“ og „Aurora“, begge hurtigsejlende Skibe, og det var et brændende Spørgsmaal hvilket skulde

ankomme først til New-York. „Miska“ vandt Sejren, idet hun ankom til „Sandy Hook“ i Morges Kl. 6; altjaa tilbagelagde vi Rejsen over Atlanterhavet paa 6 Dage og 13 Timer, hvorimod de andre to Skibe ankom nogle Timer senere. 3 Dag har vi været omkring her i Byen og havt det meget behageligt. Vi forventede at afrejse herfra i Morgen Eftermiddag og haaber fremdeles at blive heldig paa vor Rejse, jaa vi maa naa vore Bestemmelsessteder paa Lørdag. Tre Missionærer ankom hertil i Gaar og afrejste i Dag med Danpstsibet „Nevada“ til Liverpool.

Vær af den Godhed at frembringe vor hjertelige Hilsen til Benner og Bekjendte i Deres Nærhed, og vær selv paa det Bedste erindret af Deres Brødre i Pagtens Vaand

E. D. Kjeldsted, E. E. Peterson.

Konferencemøder.

Konferencemøderne i Gøteborg den 4de og 5te Oktober 1890.

Nærværende vare følgende Brødre fra Zion: Missionspræsident Edward H. Anderson, Konferencpræsident A. P. Renström, og Eldsterne J. A. Beckstrand, D. N. Stohl, L. C. Larsson, J. E. Johnson, D. Olsen, L. L. Nilsson, E. W. Olson og V. Dahlquist, Missionærer i Gøteborgs Konferenc, samt Eldsterne A. G. Johnson og M. Johnson, hvilke vare paa Gjennemrejse til deres Arbejdsmarker — Stockholms og Christiania Konferencer.

Lørdag Aften Kl. 7,30.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Præsident Renström.

Præsident Renström hød de Forsamlede velkommen, og udtalte sin Glæde ved at møde med de Hellige under jaa gunstige Omstændigheder. Grøns-Forstanderne bleve derefter opfordrede til at afgive deres Beretninger.

Eldste J. A. Beckstrand gav Beretning om Tilstanden i Gøteborgs Grøn. Forsamlingerne havde været vel besøgte af baade Hellige og Fremmede, og Udsigterne for Fremtiden vare lovende. Eldste J. E. Johnson gav Rapport fra Norrøpings og Wingåfers Grøne. Der var ikke meget udført i disse to Grøne gennem Sommerens Løb. Eldste L. L. Nielsen gav Beretning fra Trollhättans Grøn.

Mange undersøgte Evangeliets Principer, og Udsigterne vare lovende.

Ældste D. N. Stohl afgav Beretning fra Jonsköpings Grén; L. E. Larson gav Rapport fra Wingåkers Grén, og Ældste D. Olsson omtalte Tilstanden i Halmstads Grén. De Hellige vare trofaste og villige til at gjøre Alt for Evangeliets Fjorfremlmelse og Udsigterne for Evangeliets videre Udbredelse i fleste Tilfælde lovende.

Ældste C. W. Olsson havde virket som Omrejjende i Norrköpings og Westerviks Gréne. Udtalte sin Tilfredshed med at arbejde for Sandhedens Udbredelse.

Mødet sluttedes med Sang, og Taksigelse af Ældste L. Dahlquist.

Søndag Formiddag Kl. 11.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste D. N. Stohl.

Præsident Kenström gav en samlet Rapport over Goteborgs Konferéce. 3 Sommerens Løb vare 35 Personer døbte, 47 emigrerede og 6 udelukte. Udsigterne vare temmelig lovende. Han opmuntrede Missionærerne til at fortsætte deres Virksomhed, og ihærdigt søge at jprede Kundskab om Evangeliet blandt Folket.

Kirkens Autoriteter blev foreslaaet til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og Missionærerne beskittede til deres forskjellige Arbejdsmarker; alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Ældste L. Dahlquist var taknemlig til Herren for det Privilegium der var ham givet — at være en Budbærer om Sandheden. Opnuntrede de Forsamlede til Ydmtyghed, saa at de kunne blive modtagelige for Kristi Evangelium.

Præsident N. P. Kenström aflagde et kraftigt Bidnesblyd om Evangeliets

Uforanderlighed, og beviste at de Sidste-Dages Hellige tro og lære Bibelens Lærdomme.

Taksigelse af Ældste J. E. Johnson.

Eftermiddag Kl. 3.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste L. E. Larson.

Ældsterne J. A. Beckstrand, J. E. Johnson, D. N. Stohl og L. E. Larson bar Bidnesblyd om Evangeliets Gjengivelse ved Profeten Joseph. Omtalte den Almægtiges Handlemåde med sine Børn i Fortiden. Herren har aldrig udført Noget paa Jorden, uden at han har aabenbaret sin Vilje, og sendt sine Tjenere for at advare Menneskene om de forestaaende Straffedomme, og det samme er Tilfældet i vor Tid, thi Rigets Evangelium forkyndes som en advarende Røst til Jordens Nationer.

Præsident Kenström stadfæstede Sandheden af de foregaaende Taleres Bidnesblyd, og sagde, at i Stedet for Apostler og Profeter, jer vi i Dag Paver og Kardinaler; de have forkastet Evangeliet og antaget Menneskebud. Frelsingsplanen, som Gud har givet os, maa antages — som den er givet af ham — ren og uforfalsket.

Taksigelse af Ældste N. G. Johnson.

Aften Kl. 7.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste D. Olsson.

Ældsterne N. Johnson, N. G. Johnson, L. L. Nelson, C. W. Olsson, D. Olsson og L. Dahlquist ansaa det for et stort Privilegium at leve paa Jorden i denne Tid, naar Evangeliet er blevet gjengivet med dets Gaver og Betsignelser. Var Bidnesblyd om, at dette Bærk er det, som Profeten Daniel omtaler, der lignes ved en Sten, som skulde rulle frem indtil den opfylder hele Jorden.

Præsident Edward H. Underjon udtalte sin Tilfredshed med de, i denne Konference, afgivne Vidnesbyrd. Den Religion vi have antaget kan ikke lignedes med en Søndagsklædning, thi det er nødvendigt for os dagligen at leve ifølge Guds Love. Opnuntrede de Hellige til at søge Herren i ydmyg Bøn; vidste ved egen Erfaring at Frelserens Ord ere sande: „den, som beder, han faar, og den, som søger, han finder, og den, som banker, han skal oplades.“ Til Slutning bar Taleren Vidnesbyrd om dette Værks Guddommelighed.

Præsident Kenstrøm sagde, at det er meget populært i vore Dage at fornegte Tilværelsen af en Gud. Vi finde endog dem, der paaftaa at al Nutidens Religion er falsk og om vi skulde antage denne Paaftand, er det alligevel et Bevis for, at der en Gang har eksisteret en ægte Religion, thi der findes ingen falsk Mynt uden at der først har eksisteret en ægte.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid. Taksigelse af Præsident Kenstrøm.

Et Præstedømsmøde blev ogsaa afholdt, i hvilket gode og nyttige Raad og Lærdomme bleve givne til det arbejdende Præstedomme.

L. Dahlquist,
Skriver.

Konferencemoderne i Christiania tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 11te Oktober 1890.

Paa Forhøjningen vare: Missionspræsident Edward H. Underjon, Konferencepræsident D. H. Berg, Eldsterne A. Ericksen, H. M. Hansen, J. G. Jørgensen, C. Hermanjen, J. Johnsen, E. Koffoed, E. Berg og M. Johnsen. Lokalet var smagfuldt dekoreret, og et stort Antal Hellige og Fremmede vare tilstede.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Eldste C. Hermanjen.

Præsident D. H. Berg gjorde nogle indledende Bemærkninger, og foreslog G. Mørk til Konferencens Skriver.

Eldsterne J. Jørgensen (Bergens Grøn), H. M. Hansen (Drammens Grøn), J. Johnsen (Eidsvolds Grøn), A. Ericksen og E. Koffoed (Arendals Grøn), C. Hermanjen (Frederikstads og Frederikshalds Grøne), E. Berg (Throndhjemis Grøn) afgave Beretninger om Tilstanden i deres respektive Arbejdsmarker, hvoraf fremgik, at et godt Arbejde havde blevet udført gjennem Sommerens Løb, mange Forjamlinger vare afholdte hos Fremmede, og Nogle vare indlemmede i Kirken. I de fleste Grøne holdtes regelmæssige Forjamlinger i lejede Lokaler. Udsigterne for Evangeliets videre Udbredelse var temmelig lovende.

Eldste M. Johnsen, der nylig var ankommen fra Zion, var glad ved at være kaldet til at virke for Evangeliets Udbredelse, og haabede at blive et nyttigt Medskab i Herrens Vingård.

Præsident Edward H. Underjon udtalte sin Tilfredshed med de afgivne Rapporter. Han var taknemlig til den Almægtige for det Vidnesbyrd han var i Besiddelse af angaaende dette Værks Guddommelighed, og glædede sig ved det herlige Privilegium, som var ham givet, nemlig, at være behjælpelig i Forkyndelsen af Rigets Evangelium til Jordens Nationer.

Præsident D. H. Berg ansaa det for vor Pligt at gjøre Brug af de Egenstaber som vor himmelske Fader har skjænket os for Herrens Værks Forfremmelse, og talte opmuntrende og belærende til Missionærerne og de Hellige i Almindelighed.

Mødet sluttede med Sang, og Taksigelse af Præsident Berg.

Søndag Formid dag Kl. 10.

Modet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste J. G. Jørgensen.

Præsident Berg gav Beretning fra Tromsø Grén, som for Nærværende ivaretages af en lokal Ældste. Tilstanden blandt de Hellige var god, og Udsigterne for Evangeliets Fremme i de nordlige Egne lovende. Gav derefter Beretning om Tilstanden i Christiania Grén. Foramlinger vare regelmæssigt afholdte, og godt besøgte af baade Hellige og Fremmede. Søndagsstolen under Ældste C. Mørks dygtige Ledelse, gjorde stadig Fremgang, og var til stor Velsignelse for de Helliges Børn. Den kvindelige Hjelpeforening udførte et godt Arbejde blandt de Hellige ved at hjælpe de Trængende. De unge Mænds og unge Kvinders Uddannelsesforening holdt deres regelmæssige Fællesmøder, hvor gode og lærerige Emner behandles til gjenfjædig Uddannelse. De Hellige vare trofaste, og søgte efter bedste Evne at efterleve Evangeliets Love. Konferencen, der er inddelt i 10 Gréne, tæller 720 Medlemmer. I Sommerens Løb var 35 Personer indlemmede i Kirken, 84 emigrerede og 3 udelukte. Efter nogle Bemærkninger angaaende Konferencens Stilling og Udsigterne for Evangeliets videre Udbredelse, har Taleren Bidnesbyrd om Kristi Kirkes Organisation i vor Tid, og det storartede Arbejde som de Sidste-Dages Hellige ere beskæftigede med, nemlig, at indsamle det adspredte Israel.

Ældste C. Hermanjen fremholdt paa en tydelig og klar Maade Forfættelsen paa en sand og falsk Tro. Gud, vor himmelske Fader, har i Begyndelsen lagt en evig og uforanderlig Frelsningsplan for sine Børn, og ene ved Udhjælpelse af Guds Love vil evig Frelse

kunne erholdes; raadede Alle at undersøge Evangeliets Principer.

Modet sluttede med Taksigelse af Ældste A. Eriksen.

Efterm. Kl. 2.

Modet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste E. Koffoed.

Præsident Berg foreslog Kirkens Autoriteter i Zion til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner; forøvrigt blev det foreslaet og assisteret, at vi opholde i vor Tro og vore Bønner: Brigham Young som Præsident over den europæiske Mission, Edward S. Anderson som Præsident over den standinaviske Mission med C. E. Thorstensen og J. A. Hellström som Medhjælpere i Udgivelsen af det skrevne Ord, D. S. Berg som Præsident over Christiania Konference og Forstander for Christiania Grén, S. M. Hansen som Forstander for Drammens Grén, Chr. Hermanjen som Forstander for Frederiksstads og Frederikshalds Gréne med M. Johnsen som Medhjælper, J. Johnsen som Forstander for Eidsvold Grén, E. Berg som Forstander for Hedemarkens Grén E. Koffoed som Forstander for Arendals Grén, J. G. Jørgensen som Forstander for Bergens Grén, A. Eriksen som Forstander for Throndhjems Grén og N. Jensen som Forstander for Tromsø Grén. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Ældste J. G. Jørgensen talte over Evangeliets første Principer og den guddommelige Myndighed som udføres i Fortiden til at forrette Frelsningsplanens Ordinaner. Var et kraftigt Bidnesbyrd om denne Myndigheds Gjengivelse til Profeten Joseph Smith, og Kirkens Organisation i vor Tid. Omtalte de Helliges Stilling hjemte i Zion, og jagde, at vor Særligheds Fjende ved at Tiden er nær,

naar han skal bindes for et tusind Aar, og han søger derfor at vække al Forsølgelse mod Herrens Bærk.

Ældste H. M. Hansen omtalte den Glæde der gives til enhver oprigtig Sjæl, som adlyder Evangeliets Principer og lever i Overensstemmelse med Guds evige Love. Var Vidnesbyrd om Sandheden af dette store Sidste-Dages Bærk, hvilket vil tilsidst sejre, thi Guds Forjættelser til sine Børn vil opfyldes trods al Modgang.

Modet sluttedes med Sang, og Taksigelse af Ældste J. Johnsen.

Efterm. Kl. 6.

Efter Afhængelsen af en Salme, aabnedes Modet med Bon af Ældste C. Mørk.

Ældste E. Koffoed beviste, fra den hellige Skrift, Menneskets Forudtilværelse, og fremholdt, at intet Andet end Lydighed til Evangeliets Love vil bringe evig Frelse i Guds Rige.

Præsident D. H. Berg oplæste flere Skriftsteder vedrørende det almindelige Fragesald. Profeten Esajas, Apostelen Paulus, ja, selv Frelseren tydelig forudjaa at dette Fragesald vilde finde Sted, og tillige, at den løsende og bindende Magt, som Kristus overdrog til Apostlene, blev borttagen fra Jorden. Mange antage at denne Mændighed har vedblevet at eksistere, men det er en uimodsigelig Kjendsgjerning at, af Mangel

paa apostolisk Mændighed, Verdens Kirkesamfund ere oprettede uden ny Aabenbaring, og at disse ikke ere komne til Enighed i Troen, men bliver mere og mere uenige indbyrdes efter som Folkeoplysning tiltager. Taleren bar Vidnesbyrd om Profetiernes Opfyldelse med Henhyn til Evangeliets Gjengivelse ved Englesendelse, og sagde, at Evangeliets Principer tilbydes nu Menneskene, og ved Lydighed til samme vilde evig Ophøjelse kunne erhverves i Guds celestiale Rige. Han opmuntrede Missionærerne til Nidkjærlighed i deres ædle Arbejde, nemlig, at sprede Sandhedens Principer.

Præsident Edward H. Anderson stadfæstede Brødrenes Vidnesbyrd. Var Vidnesbyrd om Guds Almagt, og den Kjærlighed som vor himmelske Fader udviser mod sine Børn, der holde hans Bud og vandre i Lydighed paa den jævne Vej som fører til evigt Liv. Nædbad Guds Betsignelser over de Hellige og alle Oprigtige.

Konferencen sluttede til ubestemt Tid. Taksigelsesbon af Præsident Edward H. Anderson.

Mandag Formiddag holdtes et Præstedomsmode. Præsidenterne Anderson og Berg gav mange opmuntrende og belærende Raad til de forsamlede Brødre.

G. Mørk,
Striver.

Tankesprog. Fly fra Synd som fra en Slange; thi kommer du til den, da skal den bide dig.

— Herrens Miskundhed er fra Evighed til Evighed over dem, som holde hans Pagt, og hør dem, som komme hans Befalinger ihu og gjøre derefter.

David.

— Den, som tjener Gud med Velbehagelighed, skal annammes, og hans udmøge Bon skal række indtil Skyerne.

Lehis Syner.

I Jerusalems Stad —
 Under Fødernes Drot
 Zedekias — der boed en Mand,
 Som sin Skaber tilbad,
 Og hvis Levnet var godt,
 Paa Guds Vilje han ønskede Forstand.

Thi Profetens Røst lød:
 De Jerusalems Stad,
 Om dens Børn ej forlader sin Vej!
 Udelæggelse, Død
 Skal den ramme; thi hvad
 Retfærd kræver, forholder Gud ej.

Lehis Bønner opsteg
 For den levende Gud
 Ja, om Frelse for ham og hans Slægt.
 Han forstod, at ej Leg
 Var Guds Værk og hans Bud,
 Og med Tak han det tog til Jndtægt.

Og det skete; han saa
 Under Bønnen ret klart
 Paa en Klippe en Støtte af Jld
 For sit Ansigt at staa;
 Og han rystede hart,
 Mens han skued' og lyttede til.

Mat af Manden og Alt
 Hvad han saa, gif han hjem,
 Sogte No paa sin Seng; men hans Blik
 Blev mod Himlene kaldt;
 Han blev henrykt, og frem
 For hans Dine et himmelsk Syn gif.

Himlen aabner sin Favn,
 Og en Trone han ser,
 Som Jehovah, den Mægtige bær',
 Mens hans hellige Ravn,
 Være, Pris og Lov sfer,
 Af hans Engle en utallig Hær.

Da nedstiger en Mand
 Klar som Solen, ja mer',
 Og tolv Andre med Stjernegans stor,
 Og den Første foran
 Lehi gaar, og det sfer,
 Han ham rækker en Bog: „Læs dens Ord!“

Lehi læste og saa,
 Fyldt af Manden sin Stad,
 Med dens Dndskab og Straf ved Guds Ris.
 Noje og agted han paa
 Herrens Storhed og glad
 Han udbrod i Guds Være og Pris.

Dødsfald.

Hans Anundsen, født i Modum, Norge, den 25de Maj 1822, og emigrerede til Utah i 1872, døde i Fairview, Utah, den 4de September 1890 efter 9 Dages Sygeleje. Hustru og 6 Børn begravede Tabet af den Hensjovede. Han døde som en trofast Sidste-Dnges Hellig.

Indhold.

Evangeliets Gjengivelse	33	Konferencemøder	43
Red. Anm.:		Lehis Syner (Poesi)	48
Kundskab er Magt	40	Dødsfald	48
Korrespondance]	42		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Lorengæns-gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).